

۴۵۶۰۸/۱۱۵۵۷۵

جمهوری اسلامی ایران
رئیس جمهور

۱۳۹۰ / ۶ / ۷

دبیرخانه شورای نگهبان
شماره ثبت: ۹۰/۱۱/۴۳۵۵۵
تاریخ ثبت: ۱۳۹۰/۶/۸
کد پرونده:
ساعت ورود:

بسمه تعالی

باصلوات بر محمد و آل محمد

جناب آقای دکتر لاریجانی

رئیس محترم مجلس شورای اسلامی

"الایحه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون لغو ضرورت تصدیق رسمی اسناد دولتی بیگانه - مصوب ۱۹۶۱ - " که بنا به پیشنهاد وزارت امور خارجه در جلسه مورخ ۱۳۹۰/۵/۹ هیئت وزیران به تصویب رسیده است، جهت طی تشریفات قانونی به پیوست تقدیم می گردد.

محمود احمدی نژاد

~~رئیس جمهور~~

رونوشت: دفتر رئیس جمهور، دفتر معاون اول رئیس جمهور، دفتر معاون اول رئیس جمهور، شورای نگهبان، معاونت حقوقی رئیس جمهور، معاونت امور مجلس رئیس جمهور، وزارت امور خارجه، وزارت اطلاعات، وزارت علوم، تحقیقات و فناوری، دبیرخانه شورای اطلاع رسانی دولت و دفتر هیئت دولت.

جمهوری اسلامی ایران
رئیس جمهور

بسمه تعالی

مقدمه توجیهی:

با عنایت به ضرورت ها و فواید الحاق به کنوانسیون لغو ضرورت تصدیق رسمی اسناد دولتی بیگانه به شرح زیر، لایحه زیر برای طی تشریفات قانونی تقدیم می شود:

الف - ضرورت های الحاق:

- ۱- طولانی و پیچیده بودن مراحل بوروکراتیک داخلی، برای اعتبار بخشی به اسنادی که باید به مراجع رسمی سایر کشورها ارائه شود.
- ۲- ارتباط ناگسستنی تایید اسناد در داخل کشور با نظام حاکم بر ترجمه رسمی اسناد توسط مترجمین رسمی دادگستری.
- ۳- کاستی های سیستم های داخلی اعتبار بخشی به این قبیل اسناد.
- ۴- تضمین اعتبار سند صادر شده در مراجع رسمی کشورهای دیگر.
- ۵- کوتاه کردن مراحل و یکسان سازی رویه اعتبار بخشی به سند صادر شده در مراجع رسمی کشورهای دیگر.

ب- فواید الحاق:

- ۱- ایجاد اعتماد بیشتر میان کشورهای عضو با ممانعت از تایید اسناد مجعول.
- ۲- ایجاد تسهیلات برای اتباع کشورهای عضو از جمله متقاضیان تحصیلات تکمیلی که درصد بالایی از افراد ذی نفع را تشکیل می دهد، با کوتاه نمودن مسیر مراجعه به نمایندگی های دیپلماتیک و کنسولی، با توجه به اصل عمل متقابل.
- ۳- صرفه جویی در هزینه ها، با توجه به اصلاح رویه اداری طولانی و زمان بر تایید اسناد.

"لایحه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون لغو ضرورت تصدیق رسمی اسناد دولتی بیگانه - مصوب ۱۹۶۱ -"

ماده واحده - به دولت جمهوری اسلامی ایران اجازه داده می شود به کنوانسیون لغو ضرورت تصدیق رسمی اسناد دولتی بیگانه، مورخ ۵ اکتبر ۱۹۶۱ (برابر با ۱۳۴۰/۷/۱۳) مشتمل بر (۱۵) ماده و یک پیوست (به شرح پیوست) ملحق گردد و اسناد الحاق را نزد امین اسناد تودیع نماید.

تبصره ۱- اسناد دولتی تصدیق شده توسط سایر دولت ها در جمهوری اسلامی ایران یا رعایت قوانین و مقررات داخلی قابل ترتیب اثر خواهد بود.

تبصره ۲- آیین نامه اجرایی نحوه تعیین مرجع یا مراجع صدور تأییدیه (APOSTILLES) و دیگر مقررات اجرایی مربوط در چارچوب این کنوانسیون بنا به پیشنهاد وزارت امور خارجه و با همکاری سایر دستگاه های ذی ربط طرف سه ماه پس از تصویب الحاق، تهیه و به تصویب هیئت وزیران می رسد.

رئیس جمهور

وزیر امور خارجه

CONVENTION ABOLISHING THE REQUIREMENT OF LEGALISATION FOR FOREIGN PUBLIC DOCUMENTS

(Concluded 5 October 1961)

کنوانسیون لغو ضرورت تصدیق رسمی اسناد دولتی بیگانه
(منعقدہ در روز ۵ اکتبر ۱۹۶۱)

The States signatory to the present Convention,

Desiring to abolish the requirement of diplomatic or consular legalization for foreign public documents,

Have resolved to conclude a Convention to this effect and have agreed upon the following provisions:

دولت های امضاء کننده این کنوانسیون،
با علاقه به لغو لزوم تصدیق رسمی دیپلماتیک یا کنسولی برای اسناد دولتی بیگانه،
به این منظور به انعقاد کنوانسیون مصمم شده و درباره مفاد ذیل به توافق رسیده اند:

Article 1

The present Convention shall apply to public documents which have been executed in the territory of one Contracting State and which have to be produced in the territory of another Contracting State.

For the purposes of the present Convention, the following are deemed to be public documents:

- a) documents emanating from an authority or an official connected with the courts or tribunals of the State, including those emanating from a public prosecutor, a clerk of a court or a process-server ("*huissier de justice*");
- b) administrative documents;
- c) notarial acts;
- d) official certificates which are placed on documents signed by persons in their private capacity, such as official certificates recording the registration of a document or the fact that it was in existence on a certain date and official and notarial authentications of signatures.

However, the present Convention shall not apply:

- a) to documents executed by diplomatic or consular agents;
b) to administrative documents dealing directly with commercial or customs operations.

ماده ۱:

کنوانسیون حاضر در مورد اسناد دولتی که در سرزمین یکی از کشورهای متعاقد سندیت یافته و قرار است در کشور متعاقد دیگری ارائه شود قابل اجرا خواهد بود. برای مقاصد این کنوانسیون، اسناد نامبرده در ذیل دولتی تلقی می شوند:

الف- اسناد صادره از سوی یک مرجع یا مقام رسمی مرتبط با دادگاه ها یا محاکم کشور، شامل اسناد صادره از مدعی العموم، منشی دادگاه یا مأمور ابلاغ.

ب- اسناد اداری

پ- اسناد محضری

ت- گواهینامه های رسمی که به اسنادی که اشخاص به اعتبار مقام و ظرفیت شخصی خود به امضاء رسانده اند ضمیمه شده است، نظیر گواهینامه های رسمی که به ثبت و ضبط سند یا واقعه ای پرداخته اند که در تاریخ معینی وجود داشته است، همچنین تصدیق امضاهای رسمی و محضری.

اما این کنوانسیون در موارد ذیل اعمال نمی شود:

الف- اسناد که مأموران دیپلماتیک یا کنسولی به آنها سندیت می بخشند،

ب- اسناد اداری که مستقیماً با عملیات تجارتي و گمرکی مربوط می شوند.

Article 2

Each Contracting State shall exempt from legalisation documents to which the present Convention applies and which have to be produced in its territory. For the purposes of the present Convention, legalisation means only the formality by which the diplomatic or consular agents of the country in which the document has to be produced certify the authenticity of the signature, the capacity in which the person signing the document has acted and, where appropriate, the identity of the seal or stamp which it bears.

ماده ۲:

هر دولت متعاقد تصدیق رسمی اسنادی که این کنوانسیون شامل آنها می شود و در قلمرو آن دولت ارائه شده است را معاف خواهد کرد. برای مقاصد این کنوانسیون، تصدیق رسمی فقط به معنی آن دسته از تشریفات اداری است که به موجب آن نمایندگی های دیپلماتیک یا کنسولی کشوری که در آنجا سند ارائه شده است، صحت امضاء مقام و موقعیت امضاء کننده سند و در موارد مقتضی، مهر و تمبر روی آن را گواهی می کنند.

Article 3

The only formality that may be required in order to certify the authenticity of the signature, the capacity in which the person signing the document has acted and, where appropriate, the identity of the seal or stamp which it bears, is the addition of the certificate described in Article 4, issued by the competent authority of the State from which the document emanates.

However, the formality mentioned in the preceding paragraph cannot be required when either the laws, regulations, or practice in force in the State where the document is produced or an agreement between two or more Contracting States have abolished or simplified it, or exempt the document itself from legalisation.

ماده ۳:

تنها تشریفات اداری که ممکن است به منظور تصدیق امضاء، موقعیت شخص امضاء کننده سند و در صورت لزوم برای تصدیق مهر یا تمبر آن لازم باشد، الحاق گواهی مذکور در ماده ۴ است که در کشور محل تنظیم سند و توسط مقامات ذیصلاح آن کشور صادر شده باشد.

بهر حال، تشریفات اداری مذکور در بند قبل را نمی توان درخواست کرد هر گاه قوانین، مقررات یا عملکرد معمول در کشوری که سند در آنجا ارائه شده است یا موافقتنامه‌ای بین دو یا چند دولت متعاهد، آن تشریفات را لغو یا تسهیل کرده یا خود سند را از تصدیق رسمی معاف کرده باشند.

Article 4

The certificate referred to in the first paragraph of Article 3 shall be placed on the document itself or on an "*allonge*"; it shall be in the form of the model annexed to the

It may, however, be drawn up in the official language of the authority which issues it. The standard terms appearing therein may be in a second language also. The title "*Apostille (Convention de La Haye du 5 octobre 1961)*" shall be in the French language.

ماده ۴:

گواهینامه ای که در بند یک ماده ۳ به آن اشاره شد باید به خود سند یا به برگ اضافی الصاق شده به آن سند ضمیمه شود.

گواهینامه باید به شکل نمونه ای باشد که ضمیمه این کنوانسیون است.

با وجود این، گواهینامه می تواند به زبان رسمی مرجعی که آن را صادر می کند تنظیم شود. همچنین اصطلاحات استنادی که در آن به کار می رود نیز می تواند به زبان دوم باشد.

عنوان "Apostille (Convention de la Haye u 5 Octobre 1961)" باید به زبان فرانسوی باشد.

Article 5

The certificate shall be issued at the request of the person who has signed the document or of any bearer.

When properly filled in, it will certify the authenticity of the signature, the capacity in which the person signing the document has acted and, where appropriate, the identity of the seal or stamp which the document bears.

The signature, seal and stamp on the certificate are exempt from all certification.

ماده ۵:

گواهینامه بنا به تقاضای شخصی که سند را امضاء کرده یا بنا به تقاضای آورنده سند صادر خواهد شد.

هرگاه گواهینامه به دقت پر شود، تصدیق امضاء، تصدیق موقعیت شخص امضاء کننده سند و در صورت لزوم تصدیق مهر و تمبر سند را در بر خواهد داشت. امضاء، مهر و تمبر گواهینامه از تصدیق معاف است.

Article 6

Each Contracting State shall designate by reference to their official function, the authorities who are competent to issue the certificate referred to in the first paragraph of Article 3.

It shall give notice of such designation to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands at the time it deposits its instrument of ratification or of accession or its declaration of extension. It shall also give notice of any change in the designated authorities.

ماده ۶:

هر طرف متعاقد باید مراجع مسئول صادر کننده تأییدیه مذکور در بند اول ماده ۳ را با ذکر وظیفه رسمی آنها معین کند.

هر طرف متعاقد چنین تعیینی را هنگام ایداع سند تصویب یا الحاق یا اعلامیه گسترش (قلمرو کنوانسیون)، به وزارت امور خارجه هلند اطلاع خواهد داد. همچنین هر طرف هر گونه تغییر مراجع تعیین شده را اطلاع خواهد داد.

Article 7

Each of the authorities designated in accordance with Article 6 shall keep a register or card index in which it shall record the certificates issued, specifying:

- a) the number and date of the certificate,
- b) the name of the person signing the public document and the capacity in which he has acted, or in the case of unsigned documents, the name of the authority which has affixed the seal or stamp.

At the request of any interested person, the authority which has issued the certificate shall verify whether the particulars in the certificate correspond with those in the register or card index.

ماده ۷:

هر یک از مراجع تعیین شده براساس ماده ۶، باید تائیدیه هایی را که صادر کرده است به صورت فهرستی که حاوی مشخصات ذیل است ثبت کند:
الف- شماره و تاریخ گواهینامه،
ب- نام شخص امضاء کننده سند دولتی و سمت وی که بر اساس آن عمل کرده است، یا در مورد اسناد امضا نشده، نام مقامی که مهر یا تمبر را زده است.
برحسب درخواست هر شخص ذینفع، مرجع صادرکننده تائیدیه، تطابق مشخصات تائیدیه با مشخصات مندرج در فهرست را بررسی خواهد کرد.

Article 8

When a treaty, convention or agreement between two or more Contracting States contains provisions which subject the certification of a signature, seal or stamp to certain formalities, the present Convention will only override such provisions if those formalities are more rigorous than the formality referred to in Articles 3 and 4

ماده ۸:

اگر پیمانی، کنوانسیونی یا موافقتنامه ای بین دو یا چند کشور متعاقد مفادی را در برگیرد که موقوف به تصدیق امضاء، مهر یا تمبر برای تشریفات معینی باشد، این کنوانسیون

فقط چنین مفادی را در صورتی فسخ خواهد کرد که آن تشریفات سخت تر از تشریفات مذکور در ماده های ۳ و ۴ باشند.

Article 9

Each Contracting State shall take the necessary steps to prevent the performance of legalisations by its diplomatic or consular agents in cases where the present Convention provides for exemption.

ماده ۹:

هر دولت متعاهد باید گام های لازم را برای ممانعت از تصدیق رسمی توسط نمایندگی های دیپلماتیک یا کنسولی اش در مواردی که این کنوانسیون معافیت را میسر ساخته است بردارد.

Article 10

The present Convention shall be open for signature by the States represented at the Ninth Session of the Hague Conference on Private International Law and Iceland, Ireland, Liechtenstein and Turkey.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

ماده ۱۰:

این کنوانسیون جهت امضای نمایندگان دولت های حاضر در نهمین اجلاس کنفرانس لاهه درباره حقوق بین الملل خصوصی و ایسلند، ایرلند، لیختن اشتین و ترکیه مفتوح خواهد بود.

کنوانسیون به تصویب دولتهای امضاء کننده رسیده و سند تصویب آن به وزارت امور خارجه هلند سپرده خواهد شد.

Article 11

The present Convention shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the third instrument of ratification referred to in the second paragraph of Article 10.

The Convention shall enter into force for each signatory State which ratifies subsequently on the sixtieth day after the deposit of its instrument of ratification.

ماده ۱۱:

این کنوانسیون در شصتمین روز پس از تودیع سومین سند تصویب که در بند دوم ماده ۱۰ بدان اشاره شد، لازم الاجراء خواهد گردید.
کنوانسیون برای هر دولت لاحق امضاء کننده که آن را تصویب کند در روز شصتم پس از ایداع سند تصویب، لازم الاجراء خواهد بود.

Article 12

Any State not referred to in Article 10 may accede to the present Convention after it has entered into force in accordance with the first paragraph of Article 11. The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Such accession shall have effect only as regards the relations between the acceding State and those Contracting States which have not raised an objection to its accession in the six months after the receipt of the notification referred to in sub-paragraph *d*) of Article 15. Any such objection shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The Convention shall enter into force as between the acceding State and the States which have raised no objection to its accession on the sixtieth day after the expiry of the period of six months mentioned in the preceding paragraph.

ماده ۱۲:

هر دولتی که در ماده ۱۰ بدان اشاره نشده است ممکن است پس از مجری شدن کنوانسیون طبق بند نخست ماده ۱۱، به کنوانسیون ملحق شود. سند الحاق باید نزد وزارت امور خارجه هلند تودیع شود.
این گونه الحاق فقط در مورد روابط بین دولت لاحق و دولت های متعاهدی مؤثر خواهد بود که به الحاق آن در مدت شش ماه پس از وصول اطلاعیه مذکور در زیر بند (ت) ماده ۱۵ اعتراضی نکرده اند. این گونه اعتراض باید به اطلاع وزارت خارجه هلند برسد.
در هر حال کنوانسیون بین دولت لاحق و دولت هایی که در روز شصتم پس از انقضاء مدت شش ماهه مذکور در پاراگراف قبل به الحاق اعتراضی نکرده اند لازم الاجراء خواهد بود.

Article 13

Any State may, at the time of signature, ratification or accession, declare that the present Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect on the date of entry into force of the Convention for the State concerned.

At any time thereafter, such extensions shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

When the declaration of extension is made by a State which has signed and ratified, the Convention shall enter into force for the territories concerned in accordance with Article 11. When the declaration of extension is made by a State which has acceded, the Convention shall enter into force for the territories concerned in accordance with Article 12.

ماده ۱۳:

هر دولت می تواند به هنگام امضاء تصویب یا الحاق، اعلام نماید که کنوانسیون حاضر را به تمام یا یک یا بیش از یکی از قلمروهایی که مسئول روابط بین المللی آن است گسترش خواهد داد. این اعلام برای دولت مربوطه در روز مجری شدن کنوانسیون لازم الاجراء خواهد بود.

هر زمان پس از آن، این گونه گسترش ها باید به اطلاع وزارت امور خارجه هلند برسد.

اگر اعلام توسعه از دولتی باشد که امضاء و تصویب کرده است، کنوانسیون باید برای قلمروهای مربوطه طبق ماده ۱۱ مجری شود. اگر اعلام گسترش از دولتی لاحق باشد، کنوانسیون باید برای قلمروهای مربوطه طبق ماده ۱۲ مجری شود.

Article 14

The present Convention shall remain in force for five years from the date of its entry into force in accordance with the first paragraph of Article 11, even for States which have ratified it or acceded to it subsequently.

If there has been no denunciation, the Convention shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands at least six months before the end of the five year period.

It may be limited to certain of the territories to which the Convention applies.

The denunciation will only have effect as regards the State which has notified it. The Convention shall remain in force for the other Contracting States.

ماده ۱۴:

این کنوانسیون به مدت پنج سال از تاریخ مجری شدن آن طبق بند نخست ماده ۱۱ برای دولت هایی که آن را تصویب کرده اند و هم برای دولت هایی که سپس به آن ملحق شده اند به قوت خود باقی خواهد ماند.

اگر اعلام فسخ یک جانبه ای تبادله کنوانسیون هر پنج سال یکبار بطور ضمنی تجدید خواهد شد.

اعلام فسخ یک جانبه باید حداقل شش ماه پیش از پایان دوره پنج ساله به اطلاع وزارت امور خارجه هلند برسد.

این (اعلام فسخ یک جانبه) ممکن است به قلمروهای معینی که کنوانسیون شامل آنها است محدود شود.

فسخ یک جانبه فقط نسبت به دولتی که آن را اعلام کرده است مؤثر خواهد بود. کنوانسیون برای دیگر دولت های متعاقد به قوت خود باقی خواهد ماند.

Article 15

The Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands shall give notice to the States referred to in Article 10, and to the States which have acceded in accordance with Article 12, of the following:

- a) the notifications referred to in the second paragraph of Article 6;
- b) the signatures and ratifications referred to in Article 10;
- c) the date on which the present Convention enters into force in accordance with the first paragraph of Article 11;
- d) the accessions and objections referred to in Article 12 and the date on which such accessions take effect;
- e) the extensions referred to in Article 13 and the date on which they take effect;
- f) the denunciations referred to in the third paragraph of Article 14.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed the present Convention.

ماده ۱۵:

وزارت امور خارجه هلند موارد ذیل را به دولت های مذکور در ماده ۱۰ و دولت های لاحق طبق ماده ۱۲، اطلاع خواهد داد:

الف- موضوع مندرج در بند دوم ماده ۶،

- ب- امضاء و تصویب مذکور در ماده ۱۰،
پ- تاریخی که در آن این کنوانسیون طبق بند نخست ماده ۱۱ مجری می شود،
ت- الحاقات و اعتراضات مذکور در ماده ۱۲ و تاریخی که در آن اینگونه الحاقات
مجری می شوند،
ث- گسترش های مذکور در ماده ۱۳ و تاریخی که در آن، آنها مجری می شوند،
ج- اعلام فسخ یک جانبه ای مذکور در بند سوم ماده ۱۴.
با تأیید و تصدیق مراتب فوق، امضاء کنندگان ذیصلاح در ذیل این کنوانسیون را
امضاء کرده اند.

Done at The Hague the 5th October 1961, in French and in English, the French text prevailing in case of divergence between the two texts, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States represented at the Ninth Session of the Hague Conference on Private International Law and also to Iceland, Ireland, Liechtenstein and Turkey.

در لاهه در تاریخ ۵ اکتبر ۱۹۶۱، به زبان های فرانسوی و انگلیسی، تنظیم شد. متن فرانسوی در موارد اختلاف بین دو متن حاکم خواهد بود. یک نسخه به آرشیو دولت هلند سپرده می شود و به هر یک از نمایندگان دولت های حاضر در نهمین اجلاس کنفرانس لاهه درباره حقوق بین الملل خصوصی و نیز به ایسلند، ایرلند، لیختن اشتین و ترکیه از طرق دیپلماتیک نسخه ای تصدیق شده ارسال خواهد شد.

Apostille
(Convention de La Haye u Octobre)

۱- کشور

این سند عمومی

۲- توسط آقای

خانم

۳- با سمت امضاء گردید.

۴- و دارای مهر / تمبر بوده و

۵- در ۶- مرجع

۷- توسط

۸- شماره تأیید گردید.

۱۰- امضاء

۹- مهر / تمبر

.....

.....